

Mimo jiné organizátor vánočních trhů patří do kategorie mužů, které to, co je nezabije, posílí. Úspěšný karatista, bývalý šéf české a světové snowboardové asociace, zběhlý student, umývač nádobí, který na Aljašce kuchal lososy. A taky jedenáct let „čistý“ alkoholik a uživatel kokainu, majitel klinik Neo Centrum pro léčbu závislostí, který se v Thajsku zdatně vypořádá s útrapami meditací, v lidech vidí to dobré, proto jim klidně dá i deset šancí.

INTERVIEW

Libor Votruba

»Každé ráno jsem si říkal, že tentokrát už to dám!«

TEXT PETR BOŠNAKOV • FOTO MICHAELA DZURNÁ

—PLAYBOY: Jak daleko jste to dotáhl v karate, kvůli kterému jste šel na FTVS?

—VOTRUBA: Byl jsem v juniorské reprezentaci a vybojoval několik titulů. Pral jsem se vcelku úspěšně v mužské extralize a dotáhl to na druhé kyu, rovnající se hnědému pásku.

—PLAYBOY: V kumite jsem si těžce zvykal na to, že akce vedená na hlavu musela skončit pár centimetrů před obličejem.

—VOTRUBA: Neměl jsem s tím problém, ani mě vlastně nikdy nenapadlo se tím nějak zabývat. Asi je to dáno tím, že jsem předtím nikdy nedělal žádný kontaktní sport, třeba box. To, že jsem mohl vést úder plnou intenzitou na zbytek těla, mi úplně stačilo.

—PLAYBOY: Po karate, které je založeno na rituálech a absolutní disciplíně, jste se začal věnovat snowboardingu. Svého času známá závodnice Karolína Salavcová mi před lety vysvětlovala, že u ježdění na prkně není důležitý ani tak výsledek jako následná kalba. Při výběru sportů jste se tedy pohyboval ode zdi ke zdi?

—VOTRUBA: Souhlasím s tím, že v době, kdy jsem se snowboardingu věnoval, se jednalo o hodně volnomyšlenkářský sport. V tamní subkultuře jsem ale patřil víceméně mezi slušňáky, což ovšem neznamená, že bych se nezúčastňoval kaleb. Ale uměl jsem to vybálcovat.

—PLAYBOY: Jak jste se vyrovnával s postupným vytráčením volnomyšlenkářství? Dnes je snowboarding standardní sportovní disciplína, představa, že by Ester Ledecká kalila do noci, je legrační.

—VOTRUBA: Byl jsem dlouho prezidentem naší snowboardové asociace, jednu dobu jsem šéfoval i světovou. Končil jsem v době, kdy svobodný svět ustoupil komerčním tlakům, což ale muselo zákonitě přijít, i když to nepovažuji za spravedlivé. Snowboarding se dostal na olympiádu, jeho vedení ukradl v předtuše vstupu velkých firem a balíků peněz v Čechách lyžařský svaz, ve světě FIS. Od té doby až dodnes na snowboardu jenom jezdim.

—PLAYBOY: Co jste si vzal z obou sportů do života?

—VOTRUBA: Z karate určitě pílí, vůli, naučit se postupovat systematicky bod po bodu, protože žádný pásek nelze přeskočit. K tomu strašně tvrdé tréninky. Na snowboardingu mám dodnes rád svobodomyslné lidi, kteří se v tom prostředí pohybují, mám mezi nimi hodně přátel.

—PLAYBOY: Šel jste studovat do New Yorku, kde vás to ale nebavilo. Pak jste myl nádobí, dělal snowboardového instruktora. Cenná zkušenost?

—VOTRUBA: Určitě. Na univerzitě v New Yorku se mi fakt moc nelíbilo. Omylem jsem ale dostal spolu s řidičským průkazem „social security number“, takže jsem odjel do Kalifornie.

nie, kde jsem nejdřív myl nádobí a pak učil snowboarding. Jednalo se o velmi cennou zkušenost, díky které jsem poté založil snowboardovou školu. Strašně mě to bavilo, trávil jsem na prkně spoustu času, mám jednu z prvních amerických licencí snowboardového instruktora. Taky jsem vyrazil kuchtat na Aljašku lososy.

—PLAYBOY: Zajímavá změna...

—VOTRUBA: Bylo to docela drsné. Dvakrát jsem odjel na tři měsíce, pokaždé když táhli lososi. První rok jsem dělal na páse, druhý v mrazáku. Nejdřív jsem v průměru pracoval čtrnáct hodin denně, pak sedmáct s tím, že jednou za tři měsíce jsme měli jeden den volna. Bydlel jsem ve stanu, nikdy mi nic pořádně neuschlo, vlhko, chladno. Dnes si to vůbec nedovedu představit, ale tenkrát jsem byl mladý.

—PLAYBOY: Na druhou stranu jste žil ze dne na den, pohodlíka, žádné starosti...

—VOTRUBA: Přesně tak. Jednalo se sice o ukrutnou práci, ale když se podívám zpátky, byly to skvělé časy.

—PLAYBOY: A dumal jste nad tím, že všechno skvělé jednou skončí?

—VOTRUBA: Ne, měl jsem to úplně volně hozené. V Česku jsem přerušil školu, ale byl jsem přesvědčený, že se vrátím, budu pokračovat ve studiu, začnu znovu dělat karate.

—PLAYBOY: Po návratu do Česka jste ale vyměnil vysokou školu za stánek na Staroměstském náměstí. Nelitoval jste toho někdy?

—VOTRUBA: Později jsem litoval toho, že jsem nedostudoval jak hlavně v Americe, tak později v Česku. Vedle stánku na Staromáku jsem se ale taky v zimě věnoval vlastní snowboardové škole.

—PLAYBOY: Stánek na Staroměstském náměstí musel být před dvaceti lety hodně dobrou investicí.

—VOTRUBA: Jasně, ale nebylo to jenom o penězích, ale také o komunikaci, plánování. Starali jsme se o stánek se Štěpánkou, matkou mého prvního syna. V průkopnické době jsem měl výhodu v tom, že jsem si přivezl know-how z Ameriky, začali jsme jako první dělat sendviče, zákazník si mohl vybrat, jakou chce šunku, sýr, a hodně se nám dařilo. Ze zisku jsme financovali začátky snowboardové školy.

—PLAYBOY: Pak jste založil společnost Taiko, organizující eventy, společenské akce, veletrhy, a začal konzumovat ve

větší míře alkohol, k tomu občas kokain. Kdy jste si připraven to přestávat mít pod kontrolou?

—VOTRUBA: Taiko jsem založil v roce 2004, bylo mi dvacet let, jsem ale rostl v byznysu, strašně mě to bavilo, nacházel jsem v nebezpečném věku mladých kluků, kteří žijí v představa ní nesmrtnosti. Alkohol a drogy mi trochu pomáhaly s případně deziluzi o sobě uchovávat. Přišel jsem si díky tomu šší a ještě lepší, nejlepší...

—PLAYBOY: A přesvědčoval jste sám sebe, že je všechno v lepším pořádku...

—VOTRUBA: Dlouho jsem si nepřipustil, že se něco děje. Střízlivosti jsem poznal až normální dát si ráno na ležáničku. Z pro mě neznámého jsem si myslel, že to dělá každý asi tak 20 procent lidí. Ze začátku to bylo fajn, pak už to byly problémy. S postupem času jsem v čím dál tím větší míře připadal, že bude potřeba s tím něco dělat.

—PLAYBOY: Někdo konzumuje alkohol a šnupe, protože se mu nelíbí jiný, protože se mu daří, další dovedou představit, že by nemohli a nedávali si koks do mo Do které skupiny jste patřil?

—VOTRUBA: Myslím si, že opozitní závislí konzumuji, protože v nosí nějaké trauma a touží po řešení vnitřní bolesti. Pak je spousta lidí, kteří pijí, případně berou drogy, aby jim bylo míň špatně, ještě líp. To už ale pak nebývá případ...

—PLAYBOY: A modlil jste se každý večer, abyste se neprobudil? —VOTRUBA: Poslední rok jsem se opravdu modlil, až už to stálo

—PLAYBOY: Depresivní rána nejsou nic moc...

—VOTRUBA: Na začátku každého dne jsem si říkal, že tenkrát už to zvládnou, nebudu pít a drogu si nevezmu... Něco napiju a vezmu, ale dám si jenom poloviční dávku. Měl jsem utkvělý pocit každého závisláka, že tentokrát už to dám, tím se na začátek, a odmítal si připustit, že začátek se nevrátí.

—PLAYBOY: Přišlo totální selhání organismu, nemocnice, přežil jste, z čehož lze usuzovat, že když jde opravdu do tuhého, umíte se kousnout, zabojovali.

—VOTRUBA: Nejdřív jsem přežil, pak jsem začal bojovat a vedlo se to. Je to zvláštní, na jednu stranu jsem netoužil po probuzení, na druhou stranu jsem chtěl žít. Boj o přežití představuje velkou výzvu.

...Nejdřív jsem v průměru pracoval čtrnáct hodin denně, pak sedmáct s tím, že jednou za tři měsíce jsme měli jeden den volna...

RASL HOUSE

PŘEJEME

šťastný vstup do nového roku 2023
a děkujeme za vaši návštěvu
v designových apartmánech.

Apartmenty RASL House

1. máje 623, 588 22 Luka nad Jihlavou

Tel.: +420 732 153 696

apartman@rasl-house.cz

www.rasl-house.cz

—**PLAYBOY:** Winston Churchill říkal, že mu alkohol dal víc, než vzal, což asi nebude váš případ. Ale dá se na pití nalézt něco pozitivního?

—**VOTRUBA:** Věřím, že spouště lidí alkohol pomůže, hlavně to platí pro začátky. Máme v sobě nějakou bolest, alkohol nám nejdřív pomáhá, a protože ho považujete svým způsobem za lék, zvyšujete postupně dávky a přestáváte ztrácet kontrolu.

—**PLAYBOY:** Poznal jste v nouzi přítele?

—**VOTRUBA:** Určitě, kamarádi mi zůstali. Mám od svých dejme tomu dvanácti let nejužší okruh přátel, setkáváme se každé úterý v hospodě a jsem jediný, kdo pije půllitry sodovky.

—**PLAYBOY:** Kvůli svým závislostem jste založil s kolegou síť klinik Neo Centrum. Takže zlo bylo ve vašem případě přece jen k něčemu dobré?

—**VOTRUBA:** Přestože jsem jedenáct let čistý, mám radost z toho, že můžu tuto svoji zkušenost předávat lidem, kteří si procházejí tím, čím jsem si procházel já. Pomáháme zachraňovat životy, vztahy v rodinách... Co víc může člověk dát.

—**PLAYBOY:** Nejedná se ve vašem případě pomoci o jistou formu terapie?

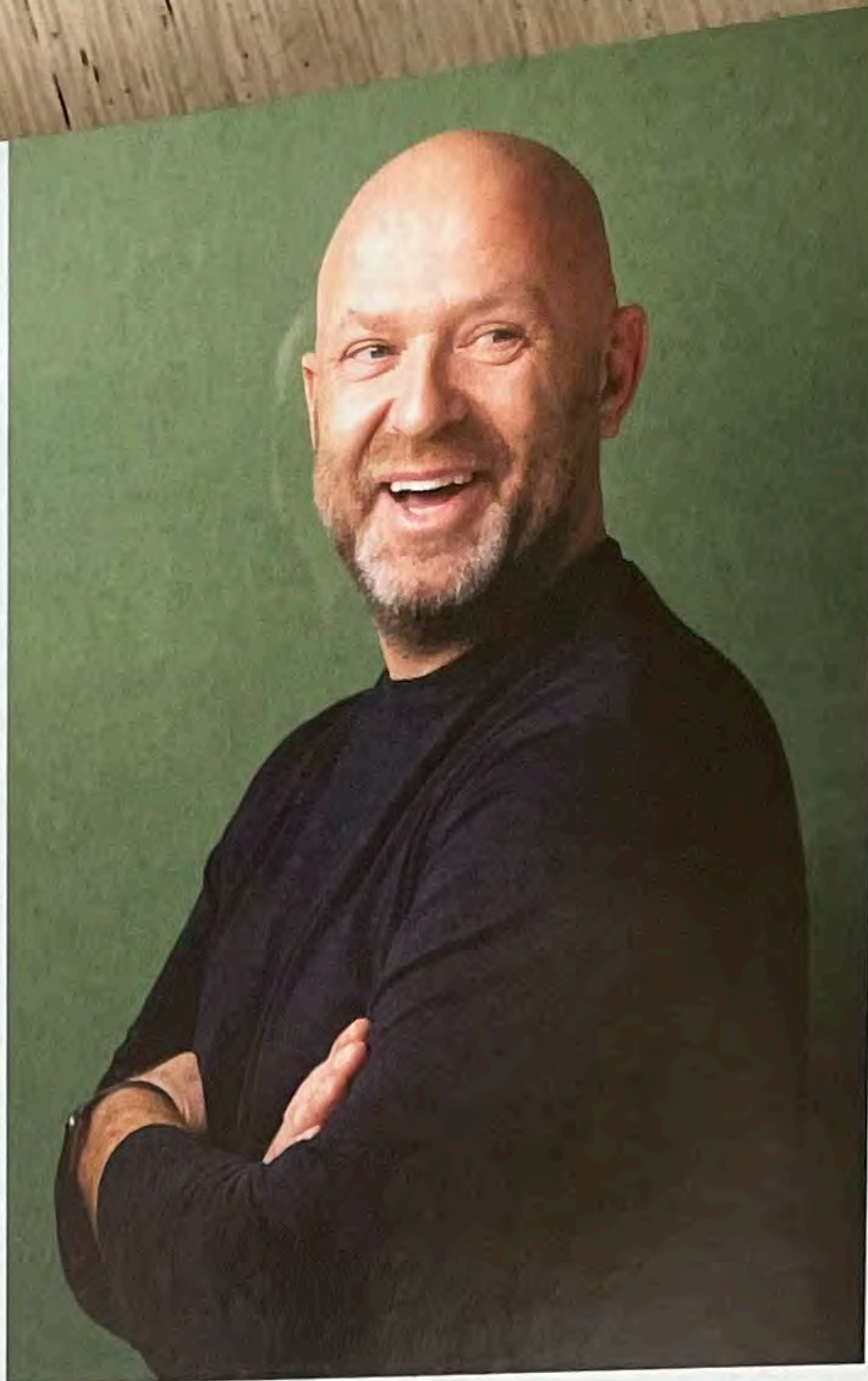
—**VOTRUBA:** Jeden proces spočívá v návštěvách setkání anonymních alkoholiků a narkomanů, druhý probíhá u nás na klinikách. Jsem rád, že tam můžu docházet a něco klientům předat. A taky vidím místo, kam bych se už nechtěl nikdy dostat.

—**PLAYBOY:** Abych pravdu řekl, nikdy jsem nepochopil smysl toho, že někam přijdu a řeknu: Jsem alkoholik, případně narkoman.

—**VOTRUBA:** Sto let se jedná o prakticky stejný proces, na druhou stranu, když člověk čte nějaké texty kolem, zjišťuje, že se proces posouvá. A nejde tu o text, ale o nás. Něco mě na setkáních zasahuje víc, něco míň. Na druhou stranu stálost, stabilita i svým způsobem nuda jsou k prospěchu věci.

—**PLAYBOY:** Pak přišlo na řadu Thajsko, výuka meditace, podpora meditačního centra. Nestal se z buddhismu tak trochu módní trend?

—**VOTRUBA:** Taky si někdy říkám, že to tak může být, na druhou stranu, jednalo by se o pozitivní módní trend, takže proč ne. Dostal jsem se k meditacím přes program anonymních alkoholiků, který má dvanáct kroků, a jedenáctý krok praví,

Díky meditaci, které se věnuji skrze mnoho hodin cvičení, se člověk přestává držet za každou cenu mnoha věcí.

že se skrze meditaci přiblížíme k něčemu vyššímu. Tak jsem si řekl, bych se měl naučit zjistit, jak to funguje. Poprvé jsem odletěl do Thajska s romantickou představou, která se ukázala být v rozporu se skutečností. Vůbec jsem nevěděl, do čeho jde. Zrovna jsem se vrátil z třidvacetihodového meditačního pobytu, zase se jednalo o pozitivní atak na psychiku.

—**PLAYBOY:** Nicméně když už jste začal, tak to dokončíte?

—**VOTRUBA:** Na meditačním procesu je strašně zajímavé, že pokaždé probíhá vnitřní souboj, kdy jedna část mozku říká, abych si šel lehnout na pláž, zatímco druhá, stále vítězná, apeluje na dokončení, protože je to pro moje dobro. Zatím jsem s tím ještě nikdy nepraštil a přes veškeré utrpení mi to nakonec dělá dobře.

—**PLAYBOY:** Jak jsem poznal význam buddhismu, umění být velmi přívětiví, ale není radno si je znepřátelit. Vyhovuje vám to?

—**VOTRUBA:** Mám velmi podobnou povahu, takže ano. V klášteře to ale funguje tak, že se snaží vám negativní věci neříkat, až je z toho člověk zmatený, protože vlastně někdy neví, co by měl dělat.

—**PLAYBOY:** Naučila vás meditace vyrovnávat se s ranami osudu? Třeba když vám vláda nesmyslnými proticovidovými opatřeními zhatila byznys v podobě vánočních trhů, které mohly fungovat pod jiným názvem.

—**VOTRUBA:** Rozhodně. Díky meditaci, které se věnuji skrze mnoho hodin cvičení, se člověk přestává držet za každou cenu mnoha věcí. Standardně funguje mysl tak, že udělá z komára velblouda, v mém případě je to tak, že komárem to začíná a končí. I když konkrétně to, co se dělo v posledních letech v našem byznysu, pro mě bylo velmi stresující, protože nesu zodpovědnost za spoustu lidí.

—**PLAYBOY:** Snažíte se v lidech hledat to dobré, jak moc se vám daří?

—**VOTRUBA:** Řekl bych, že daří, a jsem tomu rád. Když člověk hledá, vrací se mu to zpátky.

—**PLAYBOY:** Hledáte intenzivně, skoro za každou cenu? Nebo dáváte šanci a čekáte, jak se to vyvine?

—**VOTRUBA:** Dávám šanci, čekám, jak se to vyvine, a jen málokdy se to nepovede.

—**PLAYBOY:** První šance, a dost?

—**VOTRUBA:** Ne, první, druhá... desátá. Víím, že všichni máme svoje bolesti a problémy a lidi v podstatě nejsou zlí, takže si šance zaslouží.